

Arrest

nr. 162 582 van 23 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 30 september 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 augustus 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 oktober 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEBRUYNE, die loco advocaat T. HALSBERGHE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 december 2014 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet)

1.2. Op 17 augustus 2015 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk. Deze beslissing vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.12.2014 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procédure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De heer E. wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

De heer E. vroeg op 14.11.2005 in België asiel aan. Aangezien betrokkene op 25.04.2003 in Frankrijk asiel had aangevraagd, werd er in het kader van de Dublin-akkoorden een overname gevraagd aan Frankrijk. Frankrijk deelde de Dienst Vreemdelingenzaken op 20.02.2006 dat zij akkoord gingen met de overname van de heer E.. Vervolgens nam de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing 'weigering van verblijf op 27.02.2006, hem betekend op dezelfde dag, waardoor zijn asielprocedure in België werd afgesloten. Betrokkene bood zich echter nooit aan bij de Franse autoriteiten en verblijft aldus sindsdien illegaal in België. Uit dit zeer langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure - namelijk iets meer dan 3 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Mevrouw L. en haar oudste dochter kwamen naar eigen zeggen in 2009 naar België. Zij hebben nooit asiel aangevraagd en verblijven sinds 2009 eveneens illegaal in België.

Betrokkenen verwijzen naar de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkenen verklaren dat de heer E. op 27.05.2010 een verblijfsmachtiging verkreeg voor 1 jaar. Dit is echter niet correct. Er werden op 27.05.2010 inderdaad instructies verstuurd naar de heer E. dat een eventuele regularisatie mogelijk was, onder voorbehoud van de voorlegging van een door zijn bevoegde gewestelijke overheid afgeleverde arbeidskaart B. De heer E. is echter nooit in het bezit gesteld van een arbeidskaart B (het Vlaams Gewest weigerde de arbeidskaart B op 15.12.2010) waardoor hij nooit een verblijfsmachtiging voor 1 jaar heeft verkregen.

Betrokkenen verklaren verder dat zij als voormalige leerkrachten in het Mongoolse onderwijs geen enkel pensioen kunnen genieten aldaar gelet op hun afwezigheid over meerdere jaren. Echter, betrokkenen leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen als voormalige leerkrachten in het Mongoolse onderwijs geen enkel pensioen kunnen genieten aldaar gelet op hun afwezigheid over meerdere jaren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien tonen betrokkenen niet aan dat zij geen werk zouden kunnen vinden in Mongolië. Zij kunnen immers gebruik maken van het Reïntegratiefonds van de Internationale Organisatie voor Migratie dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om o.a. mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan ook de bewering dat betrokkenen geen enkele toekomst of binding meer zouden hebben in hun land van herkomst niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Ook verklaren betrokkenen dat er geen Belgische ambassade is in Mongolië en dat het gebrek aan financiële middelen het voor betrokkenen onmogelijk maakt de Belgische ambassade te Beijing, China te bereiken teneinde de aanvraag daar in te dienen. Verder verklaren betrokkenen dat zij zonder enige vorm van eigen inkomsten in België verblijven en zij eveneens geen OCMW-steun genieten. Echter, dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Het lijkt immers zeer onwaarschijnlijk dat betrokkenen niet over financiële middelen zouden beschikken. Zo dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen respectievelijk sinds 2005 en 2009 in België verblijven en zij nooit de officiële toestemming hebben gekregen om betaalde arbeid te verrichten in België. Toch hebben zij zich al die jaren weten te handhaven in België, een huurcontract af te sluiten en hun oudste dochter naar school te laten gaan. Bijgevolg hebben betrokkenen toch op een of andere manier een zeker inkomen verworven of financiële middelen ter beschikking gehad. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan de bewering dat zij niet over de nodige financiële middelen zouden beschikken om naar de Belgische ambassade in China te reizen om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Wat de verwijzing naar de scholing van hun oudste dochter, N., betreft; er dient opgemerkt te worden dat hun oudste dochter momenteel meerderjarig is en dus niet langer school- en/of leerplichtig is in België. Betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat hun oudste dochter als volwaardige studente voor het volgend schooljaar is ingeschreven in een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde universiteit of hoge school. Indien betrokkenen toch eventueel dergelijke bewijzen kunnen voorleggen, kan hun oudste dochter op basis van een studentenvisum terugkeren naar België om haar studies hier verder te zetten. Zij dient hiervoor de geijkte procedure te volgen.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM (Raad van State, arrest nr. 135.236 van 22.09.2004).

Tot slot verwijzen betrokkenen naar art. 3, art. 5 en art. 9 van het Kinderrechtenverdrag en dit in hoofde van hun oudste dochter. Echter, het Kinderrechtenverdrag is niet langer van toepassing op hun oudste dochter aangezien deze, zoals reeds eerder vermeld, ondertussen meerderjarig is geworden. Het Kinderrechtenverdrag zou nog wel van toepassing kunnen zijn op hun jongste dochter, D.. Echter, wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in zijn arrest van 30.07.2013, nr. 107.646 het volgende: "Wat de aangevoerde schending van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad op dat artikel 3 van dit verdrag - dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen -, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. (...)" (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754)."

Ook een schending van art. 5 en art. 9 van het Kinderrechtenverdrag kan niet vastgesteld worden. Immers, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een machtiging tot verblijf in te dienen voor het hele gezin geldt, worden de rechten en de plichten van de ouders t.o.v. het kind gerespecteerd aangezien zij steeds deze rechten en plichten kunnen uitvoeren. Bovendien zijn zij de wettelijke vertegenwoordigers van het kind. Het is daarom in het belang van het kind dat het de administratieve situatie van de ouders volgt. Ook wordt hierdoor het kind niet gescheiden van zijn ouders.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen respectievelijk sinds 2005 en 2009 in België verblijven, dat zij een gedegen kennis van de Nederlandse taal hebben en dat de heer E. werkbereid is en een werkaanbod voorlegt) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel aan: *“Schending artikel 62 Vr.W. 15.12.1980 houdende een schending van de materiële motiveringsplicht juncto art. 9bis Vr.W. 15.12.1980 en schending van het zorgvuldigheids-, het evenredigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur alsook het rechtzekerheidsbeginsel gelezen in samenhang met art. 9bis Vr.W.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van haar wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond ervan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen’ (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860 ; RvSt. 7 december 2001, nr 101.624, RvV 5 juni 2009, nr 28.348). ‘De motieven van de bestreden beslissing moeten de beslissing onderbouwen’ (RvSt. nr. 103.789 en RvSt. nr 108.678.) quod non in casu.

III.1.1. Art. 9bis (§ 1, eerste lid) Vr.W. 15.12.1980 Vr.W. 15.12.1980, naar luid waarvan ([...]):
‘9bis § 1.

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven’.

vermeldt de mogelijkheid een aanvraag tot machtiging tot verblijf te doen in de woonplaats bij het gemeentebestuur van de verblijfplaats van VERZOEKER, in casu OOSTENDE, in geval van ‘buitengewone omstandigheden’ in hoofde van VERZOEKER en voor zover VERZOEKER voldoet aan de voorwaarden tot regularisatie wegens ‘humanitaire redenen’ hetgeen zich vereenzelvigt volgens de wet met het bestaan van ‘buitengewone omstandigheden’ in hoofde van VERZOEKER (en zijn gezin) en die het verblijf van VERZOEKER in het Rijk kenmerken.

III.1.2. *Onverminderd het feit dat de vernietigde instructie dd. 19.07.2009 dat bepaalde omstandigheden eigen aan het verblijf van een vreemdeling in het Rijk als ‘buitengewone omstandigheden’ omschreef mede gelet op de duur van dat verblijf en dat de Raad van State op 05.10.2011 (R.V.St nr. 215.571 dd. 05.10.2011, zaak A.198.554/XIV-32.682) uitdrukkelijk heeft geoordeeld dat aangezien het art. 9bis Vr.W. geen dwingende voorwaarde qua verblijfsduur oplegt (nu het kwestieus artikel 9bis geen inhoudelijke criteria omschrijft) dient huidige aanvraag gelet op de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans voorkomend toch wel te worden getoetst aan de criteria van de vernietigde instructie maar met uitdrukkelijk voorbehoud voor de verblijfsduur van VERZOEKER in het Rijk en dient verweerster in alle geval correct en afdoende motiveren waarom zij het verblijf van VERZOEKER inclus de door hem ingeroepen duur van zijn onafgebroken verblijf in het Rijk, niet als een ‘buitengewone omstandigheid’ beschouwt, wil zij haar thans bestreden beslissing wettig motiveren.*

III.1.3. *Het artikel 9bis Vr.W. 15.12.1980 zelf vermeldt geen elementen of criteria die invulling geven aan de toepasselijke criteria op basis van dewelke verweerster VERZOEKER kan machtigen tot verblijf in het Rijk.*

Alhoewel het bestaan van ‘buitengewone omstandigheden’ in hoofde van VERZOEKER een ontvankelijkheidsvereiste betreft, vermeldt de wet niet dat enkel en alleen met die elementen zou mogen rekening worden gehouden die aan verweerster bekend zijn op het ogenblik van de aanvraag.

Zodoende dient verweerster rekening te houden met alle haar bekende en relevante elementen op het ogenblik van de bestreden beslissing, in casu dd. 17.08.2015.

Zo weet verweerster dat op het ogenblik van de nieuwe aanvraag op 28.12.2014, dat VERZOEKER eerder op 27.05.2010 door verweerster werd medegedeeld van de mogelijkheid tot regularisatie in zijn hoofde (zoals verweerster in de bestreden beslissing erkent) en dat eerdere beslissingen waarbij aan VERZOEKER een verblijfsmachtiging werd geweigerd, door verweerster weer werden ingetrokken waarna VERZOEKER wederom diende te wachten op een definitieve beslissing aangaande zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf, zo ook op 15.10.2010 en op 15.03.2011.

Dat derhalve niet zomaar kan gesteld worden verweerster dat VERZOEKER geen ‘enkel recht kan putten’ uit zijn jarenlang verblijf in het Rijk en door verweerster zelf zijn ‘zeer langdurig illegaal verblijf’ genoemd, aangezien VERZOEKER sensu alto niet louter ‘illegaal’ in het Rijk verbleef in de periodes dat diens verblijfsaanvragen door verweerster werden behandeld te meer verweerster zelf aangeeft dat zij ten tijde van de grote regularisatiecampagne van 2009-2010 VERZOEKER zelf mededeelde dat hij in aanmerknig kon komen voor regularisatie !

Het loutere feit dat dat VERZOEKER ook in deze periodes verder in het Rijk verbleef waren op zich ook een gevolg van de houding van verweerster en VERZOEKER dus niet louter zich wentelde in de illegaliteit noch dat hij uit zijn 'houding' zin deze periode geen rechten zou kunnen putten in de context van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf van 28.12.2014 zoals verweerster in de bestreden beslissing motiveert, het rechtszekerheidsbeginsel verzet zich hiertegen.

VERZOEKER mag er immers op vertrouwen dat zo verweerster zelf aangaf dat hij in aanmerking kwam voor regularisatie en zij later ook meerdere malen een beslissing dienaangaande genomen, weer introk, zijn aanvraag als dusdanig (weer) in overweging werd genomen.

Zodoende dient wel degelijk rekening worden gehouden met de duur van het verblijf van VERZOEKER in het Rijk en met het feit dat hij sedert zijn aankomst in 2005 hier nu ook met zijn gezin, waaronder zijn in BELGIE geboren tweede dochter, verblijft.

Nu verweerster met dit alles voormeld in de bestreden beslissing evenwel geen rekening houdt, schendt zij de materiële motiveringsverplichting en het art. 9bis Vr.W. 15.12.1980 en tevens het zorgvuldigheids-evenredigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur gelezen in samenhang met art. 9bis Vr.W. alsook het rechtzekerheidsbeginsel.

III.1.4. Verweerster motiveert haar bestreden beslissing dd. 17.08.2015 waarbij de aanvraag van VERZOEKER onontvankelijk wordt verklaard gelet de afwezigheid van de zo gezegde 'buitengewone omstandigheden' vermeldt in art. 9bis Vr.W. 15.12.1980, ook uitdrukkelijk onder verwijzing naar het feit dat de dochter van VERZOEKER, N.J. bij de aanvraag van 28.12.2014 geen bewijzen zou voorleggen van het feit dat zij voor 'het volgend schooljaar' zou zijn ingeschreven aan de hogeschool of universiteit zodat het feit dat zij alhier de middelbare school doorloopt tevens geen buitengewone omstandigheid zou betreffen? Nochtans werden bij de aanvraag tot machtiging tot verblijf van 28.12.2014 de attesten gevoegd waaruit blijkt dat N.J. op het ogenblik van de aanvraag wel degelijk de derde graad van het middelbaar onderwijs doorloopt, zodat op dat ogenblik en aangezien zij nog niet over een afstudeerattest beschikt, zich uiteraard nog niet kon inschrijven voor het enig hoger onderwijs.

Aangezien verweerster in de thans bestreden beslissing, minstens impliciet aangeeft dat zij ook met het feit dat N.J. reeds jarenlang school loopt in het Rijk toch geen rekening zou houden aangezien zij verwijst naar de aanvraag van een studentervisum in haar hoofd, maar dat zij wel degelijk VERZOEKER verwijt dat hij geen inschrijving van zijn dochter in het hoger onderwijs voorlegt (terwijl haar secundair onderwijs nog lopende is en zij een dergelijke inschrijving niet kan voorleggen) blijkt afdoende dat verweerster in de bestreden beslissing motieven opgeeft dat elke redelijke grondslag missen en dient te worden besloten dat – rekening houdende met de effectieve duur van het verblijf van VERZOEKER en de toestand van zijn gezin inclusief het schoolgaan van zijn dochter – dit gebrek in de motivering dermate ernstig is en is verweven met de bestreden beslissing zelf en haar draagwijdte dat een dergelijke motivering artikel 62 Vr.W. 15.12.1980 schendt en tevens het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur gelezen in samenhang met art. 9bis Vr.W. zodat de bestreden beslissing moet worden vernietigd wegens deze schendingen.

De bestreden beslissing dient om al deze redenen dan ook te worden vernietigd.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. De bestreden beslissing bevat duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop ze steunt. Verzoeker toont niet in concreto aan dat deze overwegingen hem niet toelaten er zich op te verdedigen. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat. (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

2.3. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.4. Voor zover dient te worden begrepen dat verzoeker om de toepassing van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980 vraagt, wijst de Raad er net als de verwerende partij op dat de betrokken instructie werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, wat betekent dat zij uit het rechtsverkeer is verdwenen. Dienvolgens vermag noch de verwerende partij noch de Raad te toetsen aan de instructie van 19 juli 2009. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

2.5. Waar verzoeker opwerpt dat verwerende partij wil ze wettig motiveren *“in alle geval correct en afdoende [moet] motiveren waarom zij het verblijf van VERZOEKER inclus de door hem ingeroepen duur van zijn onafgebroken verblijf in het Rijk, niet als een ‘buitengewone omstandigheid’ beschouwt”*, gaat hij voorbij aan het feit dat verweerder in de in punt 1.2. bedoelde beslissing wel degelijk gemotiveerd heeft waarom zijn langdurig verblijf niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd. Immers kan hierin gelezen worden, *“De overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen respectievelijk sinds 2005 en 2009 in België verblijven, dat zij een gedegen kennis van de Nederlandse taal hebben en dat de heer [E.] werkbereid is en een werkaanbod voorlegd) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken*

van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.” Dit is een deugdelijke en pertinente afweging want in overeenstemming met vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers “*dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielaanvraag, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.*” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

2.6. Verzoeker stelt dat het de fout is van verwerende partij dat hij zo lang diende te wachten op een beslissing inzake zijn aanvragen om verblijfsmachtiging, onder meer door het feit dat eerdere beslissingen werden ingetrokken en is van oordeel dat verwerende partij dan ook niet kan stellen dat uit illegaal verblijf geen rechten kunnen worden geput. Ten eerste gaat verzoeker vlotjes voorbij aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij geen gevolg heeft gegeven aan een beslissing van de verwerende partij van 2006 die stelde dat Frankrijk verantwoordelijk is voor de asielaanvraag van verzoeker, wat maakt dat hij minstens ook zelf aan de grondslag ligt van zijn langdurig illegaal verblijf in het Rijk. Ten tweede, uit een langdurig illegaal verblijf, ongeacht wiens “fout” hieraan ten grondslag ligt, kan verzoeker niet de verwachting putten dat zijn aanvraag ontvankelijk wordt verklaard. Deze grondslag vindt geen steun in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Evenmin kan verzoeker te dezen vertrouwen op verklaringen van de verwerende partij tijdens “*de grote regularisatiecampagne van 2009-2010*” dat verzoeker in aanmerking kon komen voor regularisatie. Het door verzoeker aangehaalde vertrouwens- en rechtzekerheidsbeginsel kunnen niet contra legem worden aangewend. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat, indien de verwerende partij blijkens de bestreden beslissing op 27 mei 2010 instructies verstuurt dat verzoeker kan worden geregulariseerd onder voorbehoud van het voorleggen van een arbeidskaart B, verzoeker hieruit bezwaarlijk kan afleiden dat langdurig illegaal verblijf aanleiding kan geven tot een regularisatie op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.7. De bestreden beslissing stelt, “*Wat de verwijzing naar de scholing van hun oudste dochter, N., betreft; er dient opgemerkt te worden dat hun oudste dochter momenteel meerderjarig is en dus niet langer school- en/of leerplichtig is in België. Betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat hun oudste dochter als volwaardige studente voor het volgend schooljaar is ingeschreven in een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde universiteit of hoge school. Indien betrokkenen toch eventueel dergelijke bewijzen kunnen voorleggen, kan hun oudste dochter op basis van een studentervisum terugkeren naar België om haar studies hier verder te zetten. Zij dient hiervoor de geijkte procedure te volgen.*”

2.8. Waar verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat voor de oudste dochter niet werd aangetoond dat zij alhier school loopt en dat bezwaarlijk kan worden verwacht dat hij op het ogenblik van de aanvraag als zijn dochter nog minderjarig is en middelbaar onderwijs volgt, reeds een inschrijving aan een instelling van hoger onderwijs kan voorleggen, kan verzoeker zelfs indien deze kritiek terecht is, de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen omdat deze ook nog stelt: “*Wat de verwijzing naar de scholing van hun oudste dochter, N., betreft; er dient opgemerkt te worden dat hun oudste dochter momenteel meerderjarig is en dus niet langer school- en/of leerplichtig is in België. en “Indien betrokkenen toch eventueel dergelijke bewijzen kunnen voorleggen, kan hun oudste dochter op basis van een studentervisum terugkeren naar België om haar studies hier verder te zetten. Zij dient hiervoor de geijkte procedure te volgen.*” Verzoeker brengt hiertegen niets in concreto in.

2.9. De overtuiging van verzoeker dat de bestreden beslissing niet deugt, kan haar niet aan het wankelen brengen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA